

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.441 van 8 december 1998
in de zaak A. 78.687/XII-1402.**

In zake : 1. Ivo GILIS,
 wonende te LINDEN,
 Kortrijkstraat 144
 2. Maurice GEENS,
 wonende te AARCHOT-RILLAAR,
 Tienbunder 28

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de gouverneur van de provincie
VLAAMS-BRABANT.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ivo GILIS en Maurice GEENS op 22 mei 1998 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 maart 1998 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant waarbij de aanstelling, door Ivo GILIS, van Maurice GEENS als bijzondere wachter in de zin van artikel 61 van het veldwetboek, niet wordt aanvaard;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekers de vernietiging vorderen van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 november 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. SEPULCHRE, die verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat D. DE GREEF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 1 juli 1997 stelt de eerste verzoeker de tweede verzoeker aan als bijzondere wachter om toezicht te houden over zijn jachtgebied (500 ha. gelegen op het grondgebied van de gemeenten TIELT-WINGE en HOLSBEK).

Het door de aanvrager ingediende getuigschrift van goed gedrag en zeden op naam van verzoeker Geens dateert van 30 juni 1997. Het vermeldt geen enkele veroordeling.

1.2. Met het oog op de eventuele erkenning door de gouverneur is het advies ingewonnen van de procureur des Konings te Leuven, van de Afdeling Bos en Groen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van de brigadecommissaris.

1.3. Op 26 augustus 1997 verstrekt de procureur des Konings te Leuven een ongunstig advies. Het is als volgt gemotiveerd :

"In het verleden nam hij het niet zo nauw wat betreft de jachtwetgeving. Bij mijn parket is hij gekend in verschillende dossiers o.a. voor verkeer, inbreuken op de jachtwetgeving, laster en eerroof, diefstal en verboden wapendracht".

1.4. Op 2 oktober 1997 geeft de woudmeester een ongunstig advies. Met betrekking tot de "reputatie" van de tweede verzoeker vermeldt het advies : de slogan "de beste stroper is de beste boswachter" zou van toepassing zijn (...). Als bijzondere opmerking wordt voorts vermeld :

"het jachtrevier van de heer Maurice Geens paalt aan het revier waarop hij zou aangesteld worden. Beide jachtvelden behoren tot dezelfde WBE (wildbeheereenheid). Indien binnen eenzelfde WBE de jachtwachters op verzoek van de jachtrechthouders mogen optreden in gans de WBE zou de heer Geens opereren als jachtwachter in zijn eigen revier".

1.5. Op 9 oktober 1997 brengt de brigade-commissaris een negatief advies uit. Het advies bevat onder meer de volgende vermeldingen :

"Hij is van beroep autobestuurder. Hij heeft (volgens het getuigschrift van goed zedelijk gedrag dd. 30 juni 1997) een blanco strafregister (zijn gerechtelijk verleden werd uitgewist ingevolge eerherstel. Hij liep veroordelingen op wegens inbreuken op de jachtwetgeving, verboden wapendracht en diefstal)".

Het advies besluit : "(Hij) bezit, gelet op o.a. zijn gerechtelijk verleden en de adviezen uitgebracht (...) door de Procureur des Konings van Leuven en (...) de woudmeester (...), niet de morele eigenschappen om de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, die aan het ambt van bijzondere wachter verbonden is, naar behoren uit te oefenen".

1.6. Op voorstel van de arrondissements-commissaris, die ongunstig adviseert, besluit de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant op 17 oktober 1997

de tweede verzoeker niet als bijzondere wachter te erkennen.

Deze beslissing wordt op 20 januari 1998 door de gouverneur ingetrokken.

1.7. Op 27 januari 1998 vraagt verzoeker GILIS opnieuw de tweede verzoeker als bijzondere wachter te erkennen.

1.8. Op 5 februari 1998 vraagt de arrondissementscommissaris namens de gouverneur aan de procureur des Konings "de conclusies vervat in (zijn) advies van 26 augustus 1997 meer te expliciteren" teneinde aldus een nieuwe beslissing beter te kunnen motiveren.

1.9. Op 11 maart 1998 antwoordt de procureur des Konings als volgt :

"Als gevolg aan uw schrijven van 5 februari jl., heb ik de eer U te berichten dat op het Parket te Leuven over Maurice GEENS in 1991 tijdingen binnenkwamen over vermeende nachtelijke strooptochten en in 1992 over het betreden of bejagen van andermans eigendom of gebied.

Zulke elementen, los van de 3 veroordelingen in verkeerszaken in 1992 en 1993, zijn ongunstig voor een kandidatuur tot bijzonder wachter".

1.10. Op 19 maart 1998 neemt de gouverneur dan de bestreden beslissing houdende de niet-erkenning van Maurice GEENS als bijzondere wachter. De motivering is als volgt gesteld :

- "- uit de adviezen blijkt duidelijk dat de betrokkene niet de morele hoedanigheden heeft om te worden bekleed met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie;
- een bijzondere wachter is wettelijk belast met de bewakingsopdrachten en opdrachten van gerechtelijke politie; daarom moet de overheid, en met name ook de gerechtelijke overheid, vertrouwen kunnen stellen in een bijzondere wachter en erop kunnen rekenen dat hij op een objectieve en correcte manier zijn opdrachten

zal uitoefenen alsmede alle misdrijven in zijn bevoegdheidsdomein zal vaststellen, opsporen en rapporteren aan de gerechtelijke overheid; uit de adviezen blijkt duidelijk dat de verschillende overheden, en met name ook de gerechtelijke overheid, aan betrokkene dit vertrouwen niet kunnen schenken;

- bovendien dreigt een situatie te ontstaan, dat in het kader van een wildbeheerseenheid betrokkene zijn functies van bijzondere wachter zou kunnen uitoefenen op zijn eigen jachtrevier";

1.11. De beslissing wordt bij brief van 27 maart 1998 aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht.

2. Overwegende dat de verzoekers de vereiste fiscale zegels aangebracht hebben op het annulatieberoep; dat die zegels geacht moeten worden aangebracht te zijn op de vordering tot schorsing;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het eerste middel de schending aanvoeren van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat krachtens de motiveringswet de bestuurde in een hem betreffende beslissing de draagkrachtige redenen moet aantreffen op grond waarvan de beslissing genomen is terwijl in dit geval de motieven van het bestreden besluit beperkt zijn tot het citeren van de adviezen en het bevestigen van het akkoord met die adviezen, zonder aan te duiden waarom die adviezen gevolgd kunnen worden en zelfs zonder aan te duiden of

de adviezen volledig geciteerd zijn; dat zij betogen dat zulks in casu mocht verwacht worden, aangezien twee van de ingewonnen adviezen niet meer zijn dan een verwijzing naar de andere adviezen, die zelf handelen over "tijdingen van vermeende wanbedrijven of verwijzen naar de reputatie van (de tweede verzoeker)" en aangezien tweede verzoeker een bewijs van goed gedrag en zeden voorgelegd heeft waaruit moet afgeleid worden dat de geruchten naar dewelke de adviezen verwijzen volkomen onterecht zijn; dat zij in het daarbij aansluitend derde middel betogen dat de verwerende partij geen rechtens aanvaardbare motieven had om de bestreden beslissing te nemen;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteenzet dat de adviezen, naar dewelke het bestreden besluit verwijst, duidelijk aangeven dat de tweede verzoeker niet over de vereiste morele eigenschappen beschikt om de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie te verkrijgen, dat de gouverneur dus niet op geruchten voortgegaan is, dat het advies van de procureur des konings van bijzonder belang is en dat een bewijs van goed gedrag en zeden één beoordelingselement is dat niet belet dat andere elementen ook van belang geacht kunnen worden; dat zij met betrekking tot het derde middel betoogt dat de ingewonnen adviezen van de arrondissementscommissaris en de procureur des konings volstaan om aan het bestreden besluit een afdoende grondslag te geven, terwijl het niet nodig is, om de aanvaarding te kunnen weigeren, dat er verwezen wordt naar "eventueel door de betrokkene gepleegde misdrijven";

4.3.1. Overwegende dat de wet zelf -artikel 61, derde lid, van het veldwetboek- voor de erkenning van een bijzondere wachter, het advies van de procureur des Konings en van de arrondissementscommissaris verplicht stelt; dat in dit geval de verwerende partij zich ruimer

geïnformeerd heeft en ook de woudmeester en de brigadecommissaris om advies gevraagd heeft;

Overwegende dat de bestreden weigeringsbeslissing verwijst naar het advies van de woudmeester, naar de twee adviezen van de procureur des Konings, naar het advies van de brigadecommissaris en naar het advies van de arrondissementscommissaris om vervolgens op grond van drie motieven de aanstelling van de tweede verzøkende partij tot bijzondere wachter niet te aanvaarden; dat die drie motieven zijn: (1) uit de adviezen blijkt dat betrokkene niet de morele hoedanigheden heeft om belast te worden met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie; (2) de taken die een bijzondere wachter moet vervullen vereisen dat de betrokkene het vertrouwen geniet van de overheid en meer bepaald van de gerechtelijke overheid, wat te dezen niet het geval is; (3) er dreigt een situatie te ontstaan waarin de tweede verzoeker op zijn eigen jachtgebied toezicht zou kunnen uitoefenen;

4.3.2. Overwegende dat de Raad van State in de huidige stand van het geding vaststelt -gegeven dat door geen van de partijen betwist wordt, ook niet in functie van de opheffing van artikel 182 van de nieuwe gemeentewet door de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt- dat een bijzondere wachter bevoegd is om, als officier van gerechtelijke politie, op het gebied dat onder zijn bewaking staat misdrijven op te sporen en vast te stellen in processen-verbaal die gelden tot het bewijs van het tegendeel; dat het zonder meer duidelijk is dat die belangrijke bevoegdheid impliceert dat de kandidaat voor het ambt het vertrouwen moet genieten van de overheid, zeker van de gerechtelijke overheid; dat een weigeringsbeslissing gegrond op het feit dat dat vertrouwen niet zal bestaan voldoende formeel gemotiveerd is; dat in dit geval uit de adviezen van de procureur des Konings, van de woudmeester en van de

arrondissementscommissaris voldoende blijkt dat dat vertrouwen niet bestaat; dat het bestreden besluit in dat opzicht formeel gemotiveerd is;

4.3.3. Overwegende dat dan de vraag rijst of de inhoud van de adviezen, allen in hun conclusie negatief, de gouverneur tot het besluit mochten brengen dat verzoeker niet in voldoende mate vertrouwen kan gegeven worden en, samenhangend daarmee, dat hij geen blijk geeft van de vereiste morele kwaliteiten;

4.3.3.1. Overwegende dat het advies van de arrondissementscommissaris, opgenomen in het voorstel dat tot de beslissing van 17 oktober 1997 heeft geleid -het advies voorafgaand aan de bestreden beslissing bevat geen nieuwe gegevens-, enkel verwijst naar de adviezen van de andere overheden en aldus geen eigen beoordeling bevat; dat het advies van de woudmeester dd. 2 oktober 1997 geen concrete beoordelingselementen bevat; dat het met betrekking tot de reputatie van tweede verzoeker zonder meer verwijst naar een slogan en naar een in de voorwaardelijke wijze gesteld probleem van mogelijke onverenigbaarheid van de functie wegens gevaar voor toezicht op de eigen gronden; dat het advies van de brigadecommissaris daarentegen verwijst naar het gerechtelijk verleden van de tweede verzoeker in de bewoordingen:

"Hij heeft een blanco strafregister. Zijn gerechtelijk verleden werd uitgewist ingevolge eerherstel. Hij liep veroordelingen op wegens inbreuken op de jachtwetgeving, verboden wapendracht en diefstal";

dat dat advies in dezelfde lijn ligt van het advies van de procureur des Konings die, in zijn eerste advies van 26 augustus 1997 betoogt:

"In het verleden nam hij het niet zo nauw wat betreft de jachtwetgeving. Bij mijn parket is hij gekend in verschillende dossiers o.a. voor verkeer, inbreuken op de jachtwetgeving, laster en eerroof, diefstal en verboden wapendracht"

en die in zijn tweede advies van 11 maart 1998 daaraan toevoegt dat er

"in 1991 tijdingen binnenkwamen over vermeende nachtelijke strooptochten en in 1992 over het betreden of bejagen van andermans eigendom of gebied. Zulke elementen, los van de 3 veroordelingen in verkeerszaken in 1991 en 1992, zijn ongunstig voor een kandidatuur tot bijzondere wachter";

4.3.3.2. Overwegende dat de verwijzing naar het strafrechtelijk verleden, en zeker naar een strafrechtelijk verleden dat nauw verband houdt met de te begeven functie, een voldoende reden kan vormen om de erkenning te weigeren; dat evenwel de verwijzing naar een veroordeling op zich niet altijd volstaat om zich een deugdelijk beeld te vormen van de situatie; dat in die gevallen het bestuur niet vermag zich op abstracte kwalificaties te steunen om blindweg dat strafrechtelijk verleden als een voldoende grondslag te beschouwen voor een weigeringsbeslissing; dat zulks nog nadrukkelijker het geval is wanneer de betrokkene herstel in eer en rechten heeft bekomen, omdat daarmee aangetoond is dat hij gedurende een door de wetgever voldoende geachte periode blijk heeft gegeven van behoorlijk gedrag, wat in elk geval een belangrijk beoordelingselement is;

4.3.3.3. Overwegende dat het niet zo is dat het bestaan van een arrest waarbij herstel in eer en rechten verleend wordt -en dus het bezit van een bewijs van goed gedrag en zeden waarop geen veroordelingen vermeld zijn- tot gevolg heeft dat de bestuurlijke overheid niet meer zou vermogen rekening te houden met feiten die, omdat zij door het herstel in eer en rechten gedekt zijn, door de strafrechter -enkel door de strafrechter- niet meer in aanmerking genomen kunnen worden; dat het wel zo is dat die feiten een bijzonder onderzoek vergen om uit te maken of de concrete misdraging van de betrokkene nog kan betrokken worden bij de problematiek waarmee de administratieve overheid geconfronteerd is en zoja

waarom het tijdsverloop niet belet dat met die feiten nog rekening kan gehouden worden;

4.3.4. Overwegende in dit geval dat de gouverneur geen nadere inlichtingen ingewonnen heeft over de werkelijke feiten die aan de grondslag hebben gelegen van de veroordelingen die tweede verzoeker indertijd heeft opgelopen voor inbreuken op de jachtwetgeving, verboden wapendracht en diefstal; dat hij zich ook geen oordeel heeft gevormd over de vraag of die feiten thans nog in aanmerking konden genomen worden om de aanvaarding van de tweede verzoeker als bijzondere wachter te weigeren; dat hij zich vergenoegd heeft met de algemene verwijzingen opgenomen in het advies van de brigadecommissaris en van de procureur des Konings; dat daaruit evenwel niet blijkt dat de bestreden beslissing op aanvaardbare motieven berust; dat in die zin het derde middel ernstig is;

5. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de verwerende partij betoogt dat niets de eerste verzoekende partij belet een ander persoon voor te dragen als bijzondere wachter en dat het zeer de vraag is of het stropersprobleem, dat de eerste verzoeker vreest, efficiënt aangepakt zal kunnen worden wanneer tweede verzoeker processen-verbaal zal mogen opstellen; dat evenwel in die uiteenzetting de Raad van State onvoldoende gegevens vindt die toelaten de juistheid van de stelling van de eerste verzoeker te ontkrachten, inzonderheid waar hij stelt dat het uitblijven van de erkenning van een bijzondere wachter tot gevolg heeft dat strooptochten zijn jarenlange inspanningen om de wildstand opnieuw op een normaal niveau te krijgen teniet dreigen te doen, dat de erkenning van tweede verzoeker voordelen heeft omdat hij het gebied kent en dichtbij woonachtig is en dat de niet-erkenning van tweede verzoeker zijn werk als private wachter minder efficiënt maakt,

6. Overwegende dat de beide grondvoorwaarden waarin de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan bevelen vervuld zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 maart 1998 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant waarbij de aanstelling, door Ivo GILIS, van Maurice GEENS als bijzondere wachter in de zin van artikel 61 van het veldwetboek, niet wordt aanvaard.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht december 1900 achtennegentig, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.